

KỂ NIỀM

TÌNH KHÚC MÙA ĐÔNG

Thanh Trang

(Dalat 1968)

Rồi khi quân Trường Thành đổ vào giữa tháng 10, cuối tháng đó tôi đã có mặt ở Dalat để trình diện tại Trường Võ Bị Quốc Gia với chức vụ Giáo Sĩ Kinh Tế. Qua tháng 11, mùa Đông ở vùng này, người bạn gái tôi quen ở Trường Luật thì nghỉ năm trước, lúc bấy giờ làm việc tại Sài Gòn, cùng với cô em gái lên thăm tôi. Hai chị em tôi đi đây một tuần. Thành Xá Dalat xem trên bản đồ thì với các vùng phân, ở đây ở đây, trông có vẻ rộng, thực tế thì khu vực có nhà cửa phân bố xây dựng sang trọng để cho đến “cơ đui” với mặt xây dựng thì cũng “vội vạy” chứ không có thêm tháp gì so với Thành Xá Đà Nẵng thành phố! Có những sĩ quan cao cấp trong QLVNCH lên đây tham dự các lớp học quân sự chuyên ngành cũng đã bắt đầu tháng đã có lần đùa với tôi rằng khu vực chính của Dalat, xung quanh Hòa Bình, chứ không hít một hơi thì cho sâu, đi giáp hết một vòng rồi thì mới có thể bình thường thôi!

Kể nhớ là đến đến đến thì là khi người bạn gái của tôi lên thăm thì chúng tôi thường quanh quẩn nơi khu phân bố trên và dưới ở Hòa Bình, rồi vài đêm quanh bên hồ Xuân Hương, chứ có ngôi nhà “Thủy Tạ”, rồi đi đâu lên mấy người đi tiếp giáp với bên hồ, thì đây có thể nói về phía Giáo Hoàng Công Giáo Việt, Việt Đồi Hồ Dalat và khu Trường Yersin ở huyện Đông Bình. Chúng tôi đi đâu xa hơn như Hồ Than Thở, “Thung Lũng Tình Yêu”, v.v... Phần vì trời lạnh, phần vì trong ngày có những giờ giờ tôi vẫn phải ra vào quân trường, và chuyện cũng vì khi người ta yêu nhau và có nhau bên cạnh thì hình như cũng chẳng cần đến người ai khác cho lắm! Đi lang thang đây đó là khi người ta buồn tình đi đi đây kia!

Gần nhau như thế không một tuần thì đến ngày tạm biệt. Cô ấy về lại Sài Gòn rồi thì tôi bắt đầu có những mối băn khoăn. Quen biết, gần gũi với nhau đã nghỉ năm thì tất nhiên cũng phải nghĩ đến chuyện chúng nào thì lấy nhau làm vợ làm chồng. Tôi là đàn ông con trai, năm nay mới có hai mươi sáu thì chưa có làm sao cả, thực tế thì người ta là con gái, mà con gái trên hai mươi sáu thì người ta rất “làm sao” thì cũng tùy ý thôi!

Trước kia còn quanh quẩn với nhau ở Sài Gòn thì không nói làm gì, nhưng bây giờ đã là một sự “đôi người đôi ta” với một khoảng cách; và tôi lúc này cũng đã bắt đầu suy nghĩ cho một kế hoạch nhà trọ để gặp các Giáo Sĩ của mình đi ngoài quốc gia du học. Không phải tu nghiệp mà là du học, bởi trình độ giảng dạy cho Sinh Viên Sĩ Quan với một văn hóa trong bốn năm đã từng được giảng dạy và bắt đầu ở Học trong toàn quốc.

Nhưng ngày như thế thì chi phí đắt, sau giờ làm việc ở quân trú, tôi mới bắt đầu lang thang ở những quán cà-phê nơi tiếng phía bên trên khu chợ Hòa Bình! Bắt đầu lang thang đến khu nhà “Thủy Tiên” ven hồ. Bắt đầu lang thang lên một ngõ nhỏ giáp ranh với bờ hồ, nhìn ngang ngó ngửa giữa mây non nước trong một thế “trầm ngâm”. Lúc bấy giờ đã qua tháng Mười và Mười trong năm. Có nghĩa là ban ngày trời đã lạnh thì đêm đến lạnh lẽo hơn, và sự sống sống hay sự sống khuya cũng dày đặc hơn.

Một đêm như vậy, tôi trở về khu Chợ Xá dành cho Sĩ Quan ở gần là cái Khách Sạn Thủy Tiên II mà chính phủ đã trưng dụng! Ngồi cùng phòng với tôi là một anh Kỹ Sĩ Điện mà trùng hợp thế nào trước đây cùng chung ở ở Thủy Tiên, cùng với trình độ một ngày với tôi ở quân trú, trước bắt buộc làm Giáo Sĩ trong Khoa Điện, rồi cũng đi được sắp xếp cho cùng phòng với tôi tại khu Chợ Xá Sĩ Quan! Suốt một tuần liền anh ấy một ngày triền miên. Hỏi lý do thì khai ra rằng “vì nhà cô ở ở Sài Gòn”. Tôi hỏi: “Thế thì sao không?” Đáp: “Tôi thì tôi thì sao không! Trước đây cũng ở với nhau!” Tôi nói: “À, thế thì sao và gặp gỡ với nhau có đó rồi có một ngày thì ít ra cũng còn có lý!” Vậy thì nếu anh bạn cùng phòng có một ngày vì những yêu cầu riêng tôi đi có sao cả, tôi vẫn bình thường! Bây giờ nhìn lại thì tôi mới thấy ra là suốt một cuộc đời, dù trong hoàn cảnh nào đi nữa tôi cũng không bắt buộc một ngày. Kể cũng lạ! Có đi là khi nào “trầm ngâm” hay “tĩnh lặng” thì tôi “trầm ngâm”, “tĩnh lặng”. Nhưng bình thường ra thì tính tôi thích trào lưu.

Một hôm như thế, tôi hỏi anh bạn cùng phòng: “Này! Cuộc sống cô bạn của bạn như thế! Nhưng bạn có chung tình với cô ấy không?” Đáp: “Chung chung sao lại không chung?” Tôi hỏi: “Anh em đàn ông con trai với nhau tôi hỏi thế: Vậy bạn có bao giờ có một mối tình riêng giao du thân mật với một người con gái khác hay không?” Bấy giờ đến một anh ta trầm ngâm vài giây nhưng rồi gật gù, trả lời: “Cũng có!” Tôi nói: “Thế thì có khi nào bạn nghĩ rằng cô bạn mà bạn thì sao không như đến một ngày hàng đêm thì có khi chính những đêm của một ngày cô ấy lại một dung dăng dung dờ với một anh nào khác?” Anh bạn cùng phòng nhìn tôi đăm đăm, nói tiếp: “Như thế nào? Như thế nào? Rồi với nét mặt cau có: “Những ông ăn nói cái kiểu này thì tôi đi càng thêm thêm!” Tôi đâm chột dạ vì hình như mình có sự hiểu lầm gì đó cho nên với vàng trên anh bạn: “Vậy bạn là gì thuyết thôi của! Miền sau này người ta cho là đi học, còn học có một mối tình riêng thì tất nhiên là mình coi như không biết cho nó khẻ cái tâm thân!” Anh bạn lại càng cau có: “Đâu có đi học!”

Không đ y n a năm sau thì anh b n y đ c bi t phá t tr v Sài Gòn. Tôi đi du h c tr v n c vào năm 73, m t bu i chi u đi ngang khu B u Đ n Sài Gòn, th y có ai đ ng m t bên đ ng kêu tên mình i i. Hai bên cùng băng qua đ ng đ tay b t m t m ng v i nhau thì đ y không ai khác h n anh b n cùng phòng năm x a nh v a m i k . Ng i đi bên c nh anh y mà anh y gi i thi u là v thì cũng không ai khác h n cô gái m y năm x a khi n anh chàng m t ng tri n miên Dalat! Trông m t là tôi nh n ra li n, b i anh chàng kia đ hình cô nàng n i bàn ng đ u gi ng t i căn phòng c a khu C Xá Sĩ Quan đ c thân c a Tr ng Võ B Qu c gia khi x a!

Anh K S tên Đ c, ng i b n tôi v a k trên là ng i đ u tiên nghe bài “Tình khúc mùa Đông” qua ti ng đàn ghi-ta c a tôi ngày y. M t đêm, kho ng hai ba gi sáng tôi ch t th c gi c, y gi y k nh c ra, b t đèn lên đ vi t các n t nh c cho đ n gi a c a bài hát. Hình nh trong gi c ng thì tâm trí c a con ng i ta v n ti p t c làm vi c. Tr n ngày hôm sau, dù là đi đâu hay đang làm gì thì đ u óc tôi cũng c quanh qu n v i ph n i hát. Khuya đ n, tôi ng i chép i toàn b ị hát nh trong ngày mình đã t m coi nh ị ng ý. Xong r i thì lôi đàn ra đàn t đ u đ n cu i đ coi xem ị hát và giai đ u đi v i nhau ra sao. gi ng phía bên kia, anh b n cùng phòng n m nghi ng, m t tay ch ng c m, ng nghe. Nghe xong thì anh ta lò dò bu c đ n bên c nh tôi, c m b n nh c lên đ c ị và yêu c u tôi đàn ị cho anh ta nghe! Nghe xong anh ta k t lu n: “Th này thì ông ị càng làm tôi nh cô b c a tôi thêm n a! chung phòng v i ông th t là tai h a!”

Cách đó ít ngày tôi gi i bài hát cho Mai H ng Sài Gòn. Mai H ng là ng i đ u tiên hát bài này trong ban nh c c a Nh t Tr ng bên Đ i. Sau Mai H ng thì đ n phiên Nh t Tr ng hát. Nh t Tr ng hát xong r i thì tìm ng i liên ị c v i tôi đ xin đ c xu t b n!

Ngày Nh t Tr ng lái chi c xe “Simca 1000” đ n t n nhà tôi ngôi bi t th thu c khu Anh Phú, trên đ ng đi Th Đ c, đ giao t n tay cho tôi m y ch c b n đ c bi t, đ có đ u m c và ch ký c a tác gi , thì ít hôm sau tôi đã lên máy bay Boeing r i kh i n c, đi du h c. Ng i v c a tôi lúc y, và c cho đến bây gi , là nhân v t n trong bài “Tình khúc mùa Đông”.

Thanh Trang
Nam Cali, mùa Đông 2008

